

***„Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem!
Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.”
(Zsoltárok 57,2)***

Pár nap és itt a tavaszi szünet. Ilyenkor már mindenkiben ott szokott lenni a várakozás, hogy hamarosan nem lesz a tanulás pár napra, végre lehet pihenni. Az ünnepre pedig készülődünk, hiszen jön a család, a barátok, lehet sütni-főzni, dekorálni, tojást festeni. Alig várjuk a jóízű beszélgetéseket, nagy nevetéseket, a családi történeteket. Ez az év azonban más. A betegség és a halál jár közöttünk. A családokat a jókedv helyett a félelem, a féltés és a szorongás járja át. Mindenki ismer valakit, aki nincs jól, aki kórházban van, vagy aki már nincs közöttünk, pedig tavaly még együtt ünnepeltünk. Sokak életét átjárja a magány: van, akiét a családtagok nélküli, üres lakásban, van, akit a kórház fehérségében és a betegség börtönében. Mintha a tavasz színei is fakóbbak lennének az idén, a napsütés is kevésbé ragyogó. Hogyan lehet ilyen időkben húsvétot ünnepelni? – tehetjük fel a kérdést.

Épp ilyenkor kell ünnepelni, csak épp másképp, mint eddig! Hiszen az ünnep lényege nem csupán a csillogás, a vidámság, sőt még csak nem is feltétlenül az együttlét a terített asztal körül. Mindez nagyszerű, és örömet adó, de az ünnep lényege a megállás, lelki megerősödés. Úgyis mondhatnánk, hogy a szent „*pause*”, amikor Isten tetteire emlékezünk, és felidézzük, hogy ki is Ő, és a vele való kapcsolat fényében kik is vagyunk mi magunk. Ha van aktualitása a húsvét ünnepének, akkor éppen most van az!

Ott vannak a minden évben elismételt nagyheti események, amelyek sorrendjét fejből tudjuk, és mégis újra és újra hallani kell, mert bizonyos formában át kell élni. Muszáj emlékezni, muszáj átérezni lélekben, muszáj elgondolkozni befelé figyelve. Hiszen ott van az a bizonyos utolsó este, amelyet Jézus a tanítványai körében töltött. Már megették a páskavacsorát, amelynek kezdetén Jézus megtörte a kenyeret, ahogy majd a saját testét is megtörték, és körbe adta a bort az ő kiömlő vérére emlékeztetve. A Gecsemáné-kerjében elhangzó magányos gyötrődés hangjai, ahol Jézus egyedül áll a szenvedés kohójában, hiszen mindenki alszik körülötte és nem tart vele. Sőt szívbe markoló a tanítvány, a barát árulása. Kiderül, hogy az igazi szeretet, szeretet marad, még akkor is, ha a másik végzetesen változik. A per, ahol a mindennél hangosabban kiált a vádakra Jézus némasága, majd ott a kereszti ítélete. A gyötrelem helye, ahová kifeszítik az embert, és nincs levegő, csak a kínok égető kínja, a küzdelem, és a fájdalom, és magány.

Olyan Istenünk van, aki pontosan tudja, hogy mit jelent a betegség, a félelem, a szenvedés, a magány és a halál. Tudja, hogy min megyünk most át, hiszen Ő nem maradt távoli messzeségben, hanem épp a mindezekkel teli világunkba lépett be. Részt vett abban, és nem csupán külső megfigyelőként, hanem mint olyan valaki, aki át is élte a kint, az elhagyatottságot és a halált.

Olyan Istenünk van, akinek a tetteit, ha emlékezve soroljuk, tudhatjuk, hogy azok valódik és igazak. Ma is érvényes, nem csupán karácsony környékén az üzenet, hogy Immánuel, velünk az Isten. Most ezekben az időkben is közel, sőt velünk akar jönni, akar mert tud rólunk. Ha van segítség, ha lehet a nehéz órákban erőforrás, akkor épp az, hogy hozzá mehetünk őszintén, feltételek nélkül oltalomért, menedékért, amíg elvonul a bennünket sújtó veszedelem.

Annyira szép a zsoltár képe! A veszedelem idején a kismadár anyja szárnya alá menekül, a kölykök anyjukhoz búznak szorosan, a kisgyerekek sírva ölelésébe simulnak, mert minden kicsi tudja, hogy ott a védelem, a biztonság, a menedék és az erő. Tudunk-e így tekinteni Istenre most ezekben a napokban? Az ünnep épp az Úrhoz menetel, sőt lélekben hozzá futás ideje, hiszen Ő már lépett felénk szavával, testet ötlésével, értünk hozott áldozatával, sőt folyamatosan most is egyre közeledik. Mehetünk hozzá könyörületért, kereshetünk nála oltalmat, amíg elvonul a mostani veszedelem, sőt még azon túl is. Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)

